

Kondor Katalin: Kitilt, eltilt, betilt

2024 február 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Nincs más választás, nincs, nem lehet alternatíva.

Három, címbe foglalt szó, fogalom, melyeknek újkori történelmünkben nagy szerep jutott. (S jut ma is.) Ha visszarévedünk a közelmúltba, nem kell különösebben jó memóriájúnak lennünk, hogy emlékezzünk például arra,

hogy lassan egy éve (tavaly nyáron) a baráti Ausztriának egy újabb határ menti osztrák települése tiltotta ki a magyar autókat, motorosokat, nehogy fokozzák a forgalmat. Magyarán jó nagyot kell kerülniük a Magyarországon él? embereknek, akkor is, ha az osztrák oldalon dolgoznak már régóta, s els?sorban Ausztria foglalkoztatási gondjait mérséklik azzal, hogy odaát vállalnak munkát. Mindenesetre meglepett bennünket a rendkívül demokratikus unión belüli „barátságos" intézkedés, de túljutottunk rajta, mi több, fátylat rá. Hiszen a magyar történelem ismeretében nem igazán csodálkozhatunk. Kitiltottak nálunk már sokakat, ha nem is autókat és motorokat, hanem embereket innen-onnan, az országból is, csak akkor, a régi id?kben szám?zésnek nevezték ezt a cselekedetet. Gondoljunk csak Rákóczi Ferencre, avagy az újkori történelmünk gulágjaira, a Hortobágyra és más, úgynevezett koncentrációs táborokba elhurcolt áldozatokra, akiket kitiltottak születési helyükr?l, otthonaikból.

Szóval edzettek vagyunk. A kitiltások mellett ott vannak az eltiltások is. Ugyebár sok olyan történet is része a magyar életnek, a magyar történelemnek, mely eltiltásokról szól. Ám nem arra gondolok, amikor egy-egy sportolói túlkapást büntetnek meg határozott id?re szóló eltiltással, avagy az orvhorgászokat tiltják el a halastótól, hanem arra, amikor politikai okokból, pontosabban bosszúból tiltanak el valakit foglalkozásától. Valószín? sokan nem tudják, hogy például Antall Józsefet, hazánk rendszerváltozás utáni miniszterelnökét az 1956-os forradalom idején, amikor az Eötvös József Gimnáziumban tanárként dolgozott, s a gimnázium forradalmi bizottságának elnökévé választották, hamarosan ?rizetbe vették. Majd elgondolkodtak a nagyokosok, s 1959-ben úgy vélték, el kell ?t tiltani a tanári pályától. El is tiltották. Sok más ember között erre a sorsra jutott Mindszenty József is, Magyarország utolsó hercegprímása, akit iszonyatos megpróbáltatások után a kommunista hatalom szám?zött, majd megfosztotta hivatása gyakorlásától.

Aztán itt vannak, itt élnek emlékeinkben a betiltások is. Volt részünk bel?lük épp elégszer. Irodalomtörténészekt?l tudhatjuk, hogy például József Attilát már igen ifjan megvádolták és betiltással fenyegették, s még istengyalázó költ?nek is elnevezték, az irodalomtörténészek szerint A lázadó Krisztus cím? verse miatt. A múlt századról író irodalomtörténészek számos tanulmányban ismertették velünk a cenzúra túlkapásait, melyeknek számos csodálatos tehetség? író, költ? vált úgymond üldözöttjévé. Persze a ma él?k sem felejthetik el azt a korszakot, amikor még bugyutának mondható, úgynevezett táncdalszövegek is a cenzúra „áldozataivá" váltak az ötvenes, hatvanas, hetvenes és nyolcvanas években, mert volt bennük valamiféle áthallás. Hogy miféle, arról kérdezzék meg a betiltókat, akik közül sokan már nem élnek, de igazán érdekes lenne némi magyarázatot megismernünk arról, mi zavarta a cenzorokat például azon sorban, miszerint, Ha én zászló lennék, avagy Az ész a fontos, nem a haj, meg külföldön a Mambó italiano. Tehát csak bizonyos keretek között lehetett ficánkolni a könny?zenei szövegeket illet?en, persze a támogatást, a t?rést és a tiltást gyakorló elvtársak felügyelete mellett.

Nos, betiltásokból, kitiltásokból és eltiltásokból van már nagy tapasztalatunk. Vagy mégsem? Ugyanis a fentebbi példákat, „összegzéseket" kitiltásokról, eltiltásokról és betiltásokról kizárólag azért vetettem papírra, mert a minap elérkezett hozzánk az a döbbenetes hír, miszerint a maguk demokráciájára oly büszke, s másokat gyakran kioktató németek országában megesett, hogy arról értekeznek, miképpen lehet megszabadulni egy párttól. Az Afd-r?l, az Alternatíva Németországért elnevezés? pártról van szó, mely elkezdett er?södni, s ez egyes németeknél kiverte a biztosítékot. Nyilván „Éljen a demokrácia" jelszóval óhajtanák betiltani a pártot. Idézek a minapi híradásból: „Az AfD meger?södése riadalmat okozott a kormányzó elitben. Még a magát konzervatívnak tartó CDU–CSU ellenzéki politikai körben is. Egy ideje arról folyik a diskurzus – a médián keresztül, a közvélemény bevonásával – hogy miként lehetne az új politikai irányt, alternatívát kínáló pártot a versenyb?l diszkvalifikálni. megakadályozni abban, hogy a politikai párt eltérjen a f? iránytól, és indulhasson az országos, szövetségi választásokon." Természetesen attól félnek, hogy az egyre er?söd? AfD egyre sikeresebb, a felmérések szerint akár még kormányzati tényez? is lehet. A terveik szerint ezt bizony sürg?sen meg kell akadályozni. Naná, hogy a demokrácia nevében!

Nos, ennyi elég is ahhoz, hogy kijelentsük, egy régi táncdalszöveget idézve: „a divat az nem halad, csak visszaváltozik." Bizony itt tartunk. Csusszanunk bele a diktatúrába, de nem az AfD-sztori az egyetlen bizonyíték erre. A velejéig romlott, magától elájult, végletekig korrumpálódott s folyton a demokráciát emleget? Európa ezt tudja nyújtani nekünk: felélesztí az „eltilt, betilt, kitilt" kultúráját. Nem kell hozzá jósnak lennünk, hogy megállapítsuk: soha nem lesz ebben az Európában semmiféle megújulás, ha az élet erkölcsi alapja nem újul meg. Márpedig erkölcsr?l mostanság alig-alig esik szó. Minden csak matéria. Megvehet?, eldobható. Az emberrel együtt. Az AfD ugyebár azt jelenti, Alternatíva Németországért. Betiltásának, tönkretételének terve azt mutatja, a németek azon az úton akarnak továbbmenni, mely út sehová sem visz, mert járhatatlannak bizonyult, csak ?k járhatónak hazudják. Nincs más választás, nincs, nem lehet alternatíva. Tehát marad az eltilt, betilt, kitilt kultúrája is. Meg az, hogy a hazugságot nevezik igazságnak, s oly ostobák, hogy nem veszik észre, igazságnélküliségben szenved a világ, s ?k ezen válság el?idéz?inek a szerepében vannak. A világ csúfjára.

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló